

Első kaland: Menekülés az alagútban

– Dalma, Ádám! Kezet mosni, kész az ebéd!

Ádám kisvártatva megjelent az étkezőfülke ajtajában:

– De Vera néni, én csak a számítógéppel játszottam, miért kéne kezet mosnom?

– Mert eszünk! – tromfolta le Vera, Dalma anyja. A kislány máris száguldott a fürdőszobába, Ádám finto-rogva követte. Közben azért eszébe jutott: milyen jó, hogy egy nagy ikerházban lakik a két család! Így legalább ők, gyerekek folyton együtt lehetnek. És amikor vakáció van, akkor hol egyik anyuka van velük, hol a másik. – Vera néni is jól főz, de az én anyukám is nagyon finomakat szokott elénk tenni! – tette hozzá magában a fiú.

Az álmodozásnak meglett az eredménye.

– Lajhár – mondta nevetve Dalma, akinek még sikerült lefröcskölnie a fiú arcát, mielőtt elrohant.

– Ezt még visszakapod – dörmogte a gyerek, de dühe hamar elszállt. Ez csak olyan óvodai bosszúállás lenne, ők már nem kicsik, tizenkét évesek lesznek az idén. „Most már komolyabb is lehetnél, fiam!”, szokta mondogatni az apja, és ilyenkor mindig a fejét csóválja.

De most nem csóválta, mert nem volt itt. Különben is, egy kis víz miatt nem fog haragudni a barátjára, és ez meglehetősen érett gondolkodásra utal. Ezt apa is biztosan elismerné...

– De azért valami extra ijesztgetést még kitalálok az biztos! – mosolyodott el Ádám.

Ebéd után siettek vissza Dalma kis kuckójába. Fent az emeleten, csupa fából készült fal, az egyik egyben a háztető is, ferdén tart lefelé a sarokba. Szerettek ide beülni. Olykor átmentek a másik lakásba, az is ugyanilyen volt, csak fordítva voltak a helyiségek, és másképpen nyíltak az ajtók. Ott meg Ádám számítógépe lapult a tetőtéri kis szobában, amit a legszívesebben „kuckónak” neveztek. „Kuckó-egy” Dalmáé, „kuckókettő” Ádámé.

Most is alig várták, hogy leülhessenek a gép elé. Már sokszor csinálták ezt, de még mindig nagyon örültek neki. Olyan kellemes érzés volt ránézni a kivilágosodó képernyőre: bizsergett bennük az izgalom, milyen lesz a játék?

És máris rátaláltak. Olyan volt, mintha magától jelent volna meg egy játék, amit eddig csak egyszer játszottak, és akkor tetszett nekik. Megosztottak a szereplőkön: természetesen Ádám lett a Zöld Lovag, Dalma a Fehér Hercegnő. A játék azzal indult, hogy a Fehér Hercegnő útnak indul a Nagy Sivatagba, és útközben egész kíséretével megszáll a Rejtelmes Kastélyban. Ahol ellenségek leselkednek rá...

Javában ment a játék, szinte egymásra sem néztek, szemük a képernyőre tapadt. Ádám egészen belefeledkezett a sivatagi jelenetbe: a Zöld Lovag – aki ő volt – pompás lován vágatott a sivatagban. Tűzött a nap,

enyhe szél kavarta a homokot. A fiú először nem érezte, hogy valami furcsa történik vele. Valahogy eltűntek a szoba zajai, a szeme már nem is látta a „Kuckó-egyet”. Különösen érezte magát: mintha a testének már nem lenne súlya. Sőt, már nem is a kis széken ült, a gép előtt. Közel hajolt a képernyőhöz, valami vonzotta, húzta, jaj, mindjárt koppan a homloka... De nem ütötte be a fejét. Most repült, pedig nem volt madár. Nem tudta, mi történik vele, semmit sem értett, csak valami különös érzés keletkezett körülötte: nagyon melege lett. Valami forró vette körül, bebugyolálta láthatatlanul. Ádám megszeppenve fogta fel, hogy ez a sivatagi levegő. Azért ilyen meleg! Valami égette a hátát – erősen tűzött rá a nap. Azt vette észre, hogy különös, vékony, de durva szövésű ruha van rajta, és valami saruféle a lábán. A gyerek töprengett: hogyan történhetett mindez? De nem volt sok ideje, sőt, egyáltalán nem volt már ideje. Előttük felmagasodott egy épület a sivatag közepén. A tornyairól ismerte fel, hogy ez a Rejtelmes Kastély. Akkor meghallotta Dalma kiáltását:

– Segíts rajtam, Zöld Lovag!

Ádám tudta, hogy a kiáltás neki szól, hiszen ő a Zöld Lovag. De honnan jött a hang? Mintha valamelyik tornyból hallotta volna. Ő és emberei – nem tudta, hányan vannak, de érezte, hogy követik, vele vannak, ugyanolyan világosbarna ruhájuk volt, mint neki, és kard lógott az oldalukon – megtorpantak a várfal alján. Volt ott egy nyílás: valami alagút-féle bejárat sötétlett

előttük. Az emberei megtorpantak, és ránéztek:

– Te menj előre, bátor lovag!

– Mi majd csak utánad!

Ádám még mindig nem értette a dolgot. Hiszen az előbb ott ült a gép előtt, most meg itt van a sivatagban? Vagy ez egy ilyen jó játék, hogy szinte valóságérzetet kelt? De rögtön elfelejtett mindent, amikor újra hallotta a kiáltást. Akárki is volt az, Dalma hangján szólt a falak mögül:

– Segíts, lovag!

– Ádám vagyok, nem lovag! – futott át a fején, de már mozdult is. Belépett a sötét alagútba. A szeme rögtön megszokta a félhomályt. Hirtelen valami robbanást hallott: fény villant fel mögötte – tudta, hogy odalöttek. De kik, és hogyan...? Eszébe jutott, hogy amikor Dalma-val játszanak ilyesmit, bizony ők is gyakran próbálják kilőni az ellenfél figuráit. A számítógépes lövedékek becsapódásakor villannak fel ilyen vörös-kékes fények a képernyőn. Milyen izgalommal számolták a lelőtt figurákat, sohasem sajnálták őket, mert tudják, hogy csak egyszerű grafikai elemek, nem igazi emberek.

– De most egy igazi ember van itt! Aki én vagyok! – kiáltotta volna a fiú, de nem pazarolta az időt, rohant előre az alagútban. Régi kövek és téglák látszottak a falban, némelyik már kihullott, a helyén csak egy fekete lyuk ásított. Aminthogy Ádám előtt is feketéllett az alagút: kevés fény szűrődött be ide. Hallotta a rob-

banásokat, a lövéseket a bejáratnál, a háta mögött. Végre egy lépcsőhöz ért: megtorpanás nélkül, nagy lendülettel futott fel rajta. Váratlanul egy megtermett, fekete bőrű férfi bukkant fel – félmeztelen volt, és hatalmas kardot forgatott a kezében. Ádám csak annyit tudott, hogy most nem ott ül a Kuckóban, nem löheti le, hogy aztán elégedetten hátradőljön: „na, megint végeztem eggyel”.

Először azt hitte, nála nincs is fegyver. Aztán a keze rácsúszott valamire az övén, odapillantott: hű, hát ez is egy kard! Kirántotta volna a hüvelyéből, de a hüvely is mozdult a fegyverrel. Ösztönösen megragadta a bal kezével a kard hüvelyét, visszatartotta, így jobbal kihúzhatta a kardot. Soha életében nem vívott még, de valami azt súgta, hogy győzni fog. Hiszen a játékban sem veszített soha!

Kettőt vágott a karddal, és az ellensége egyszeriben eltűnt. – Fog ez menni! – gondolta, és szaladt tovább. Egy folyosóra jutott. A túlsó végén egy kis csoport valakit hurcolt sietve, már be is kanyarodtak, eltűntek Ádám szeme elől. Az ellenkező alak még visszaintett neki, és ő a Fehér Hercegnőre ismert. Újra felhangzott a kiáltás:

– Segíts, lovag!

Ez bizony Dalma hangja volt, és mintha az arca is Dalmái lett volna. Futni kezdett, ahogyan csak bírt. Ám mielőtt a folyosó kanyarulatába ért volna, ismét löni kezdtek rá! Valahonnan felülről, kívülről érkeztek a lövedékek, és a fiú hirtelen rádöbbent valamire: a JÁTÉ-

KOSOK lőnek! Ismeretlenek, akik most is játsszák a játékot, és aki itt a Zöld Lovag ellenfele, az bizony őt veszi célba!

Megfordult volna, hogy kikiabáljon a játékból, oda, valahová fel, nem tudni, milyen messzire: – Ne lőjetek, én nem a Zöld Lovag vagyok ám tulajdonképpen, hanem én is játszom, Ádám vagyok, a Labda utcai iskolából!

De amikor nagyot durrant mellette valami, vörös fény villant, és érezte, hogy a mennyezetről sok apró kődarab meg por hullik a fejére, már nem akart senkivel, semmit sem közölni, csak sebesen futott tovább. Még mindig a kezében volt a kardja. Úgy tűnt, nincs egyedül: de a társai folyton mögötte voltak, ezért nem is figyelt rájuk, rohant egy másik, menekülő csoport után. Ahányszor utolért valakit a hercegnő elrablói közül – rosszcarcú és rosszul öltözött fickók voltak –, minden másodiknak kötés volt a fél szemén, és kardokkal hadonásztak ők is. Igazából tényleg csak hadonásztak, mert elég volt felemelni a kardját valamelyikre, és az rögtön összeesett, a hátára fordult, két kezét és lábát szétdobta, mint egy bogár, és nem kelt fel többé. Ádám egyre közelebb jutott Dalmához, aki már nem is kiabált, hanem próbált kiszabadulni. Két karját kirántotta a fogvatartói kezéből, és pofonokat osztogatott. Ez annyira meglepte Ádámot, hogy a lába szinte a földre gyökerezett. Kár volt bámészkodnia, mert az egyik rabló kihasználta ezt a kis szünetet, és kardjával a fiú vállára csapott. Ádám fájdalmat érzett, és azonnal visz-